

sørger for, at der tages nænsomt og med Forstaaelse paa vore gamle Præstegaarde, at de saa vidt muligt ikke brydes ned, men bevares. Naturligvis er der de Tilfælde, hvor en gammel Præstegaard maa falde, fordi det vilde være økonomisk set ganske ufor-svarligt at lade den staa, men dør vil jeg ogsaa henstille til den højtærede Kirkeminister, at han sørger for, at den Præstebolig, der bygges op i Stedet for den gamle Præstegaard, bliver smuk og hensigtsmæssig. Det er jo i Virkeligheden lige saa billigt at bygge smukt og hensigtsmæssigt, som det er at bygge grimt og uhensigtsmæssigt. Men det kan blive meget dyrt at bo i en uhensigtsmæssigt indrettet Bolig. Det skulde dog nødvendig være saaledes, at vore Efterkommere skulde komme til at se paa os som rene Barbarer, naar de sammenligner de Præsteboliger, der opføres nu, med de gamle stemningsrige Præstegaarde.

Hvem har nu den højtærede Minister til at være sine Raadgivere med Hensyn til Præstegaardsbygninger? Tidligere havde man de kongelige Bygningsinspektører, men jeg ved ogsaa, at de i Virkeligheden var besværet af Præstegaardene og mente, at de strengt taget ikke kom dem ved. Og til sidst erklærede de, at de ikke mere vilde have med Præstegaardene at gøre. Der blev derfor i Præstelønningsloven af 1922 § 20 indført en Bestemmelse om, at Kirkeministerens udnævnte det fornødne Antal Bygningskonsulenter. Jeg tør nok sige, at de, der var Medlemmer af det Udvalg, der behandlede Præstelønningsloven — det gælder i alt Fald ubetinget for mit Vedkommende —, havde tænkt sig, at disse Stillinger som Bygningskonsulenter vilde blive opslaaet ledige, saaledes at Kirkeministeriet mellem Ansøgerne kunde udsøge de virkelig egnede. Saaledes bar den daværende Kirke-minister Hr. J. C. Christensen sig imidlertid ikke ad. Han tog ganske personlig ud de Mænd, han mente kunde passe ind i disse Pladser. Paa denne Maade har han vel faaet en Del, som virkelig er Opgaven voksen, men jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at han har faaet enkelte, som ikke er det. Nede i Sydsjælland opføres der nu en ny Præstegaard, der taler et stærkt Sprog om, at den paagældende Raadgiver ikke har været sin Stilling voksen. Det er Ulse Præstegaard. Der klages i høj Grad over den Bygning, der her er ved at rejse sig, og jeg vil meget henstille til den højtærede Minister nærmere at udtale sig derom. Desværre er Planerne vel accepteret fra Kirkeministeriets Side, jeg ved derfor ikke, om der er noget at gøre. Jeg ved heller ikke, hvor langt man er

fremme med Opførelsen af den nye Præstebolig, men jeg har Anledning til at tro, at der her er begaaet saa mange Fejl fra Bygningskonsulentens Side, at der kunde være Grund for den højtærede Minister til at overveje, om han vil kunne fortsætte med denne Bygningskonsulent. Af Fejl ved den Præstebolig i Ulsø kan nævnes, at Præstens Værelse og Dagligstue har Vinduer mod Nord, medens Køkkenet er mod Vest og Spisekammeret mod Syd og Vest. Forbindelse mellem Køkken og Spisestue er dels over en Entré, dels gennem en 3 Alen lang Gang, der kun er 1 Alen bred. Konfirmandstuen ligger paa 1ste Sal ovenover Soveværelset. Hertil fører en Trappe forbi Soveværelset, belyst af en Rude, der gaar ind til Soveværelset dels over og dels under Trappen. At der findes konstruktive Fejl, er Smaa Ting, at der angives en Trappe paa Tegningen, der ikke kan udføres som vist, er ligeledes Smaa Ting. At selve Bygningen bliver af et ualmindelig hæsligt Ydre, er sikkert ogsaa Tilfældet. Man tænker sig Bygningen hvidkalket med gul Gesims under Taget og røde Skorstene. Jeg er bange for, at en saadan Præstegaard vil komme til at tale om Tidens Barbari i Forhold til den Tid, hvor man byggede de smukke, stemningsfulde Præstegaarde, hvoraf desværre en Del maa falde. Men jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister at udtale sig nærmere om denne Sag.

Derefter har jeg et Spørgsmaal at rette til den højtærede Kirkeminister vedrørende den saakaldte Ryslingesag, som gennem Dagspressen er kendt tilstrækkeligt for ærede Medlemmer, saa jeg ikke behøver at komme nærmere ind derpaa. Det er heller ikke min Hensigt ved denne Lejlighed at rejse en stor Kirkedebat. Det er i Virkeligheden kun et stilfærdigt Spørgsmaal, jeg ved denne Lejlighed vil stille. Den højtærede Minister har jo udtalt sig adskillige Gange vedrørende dette Spørgsmaal, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke finder, at hans Udtalelser har været lige klare. Derfor vil jeg gerne med mit Spørgsmaal bidrage til, at der kan komme lidt mere Klarhed i denne for vor folkekirkelige Udvikling saa betydningsfulde Sag. Som bekendt var det første Andragende, der fra Ryslinge Valgmenighed indgik om Tilladelse til at bruge et nyt Daabsritual, ikke i Overensstemmelse med Menighedsraadslovens § 24, og det maatte derfor naturligvis afvises af den højtærede Minister. Men Fejlen blev saa rettet og et nyt Andragende indsendt. Om det udtalte den højtærede Minister sig personlig overordentlig velvilligt, idet han endogsaa,